

y á practicarho la generació ilustrada que puja, ornament de Catalunya.

Santa Eularia de Ronsana 20 Juliol 1897.

J. MASPONS Y CAMARASA.

FANTASIA

A ma cunyada Teresa Cassañas
en lo dia del seu sant.

Sonà un tiro, y lo pardal quedà estés, alli mateix, aprop del niu. Son fill tragué son caparronet, plegà sas aletas, y al veure á sa maretta se li nuà 'l cor y plorà.

Com t' ho faràs, pensava ell, sense mare. Sense 'l seu amor no hi deu haver res mes ja; tot aqui s' acaba.

Desde aquella teulada contemplava la terra... los camps muts, lo cel negre. Sentia una tristesa infinita, un vuyt al cor, que no sabia com omplir. Pensá en la mort. Intentá tirar-se á terra desde la teulada, volgué estrellarse; pegà brançada.. y res, las alas se li estengueren y volà sense saber cóm. Anà á parar en un jardí. ¡Que trist tot li semblava! S' aburrí, é intentá ofeñarse 'n lo regaró d' aygua que per allí passava.

Tonto, li digué un altre pardal jovenet, tot remanant la cueta, tonto, matarte quan encare no saps qu' es estimar.

Y qu' es estimar? preguntà lo pardalet, tot esterrufantse y allargant lo cap com pera mellor comprendre lo que l' altre li havia dit.

Estimà, contestà l' altre pardal, es viure, y estenguent sas alas y corrent darrera d' un altre pardal, desaparagué.

Lo pardalet quedà confós. No sabia que fer ni tampoch volia saberho. Recorrent lo jardí vejà un hermós roser. Las rosas eran vermelhas, tendres, gemadas, ab una olor que embaumavan. Lo pardalet hi quedá encantat. Allò l' atreya, lo subjugava, però 'l vuyt al cor continuava y la tristesa també.

Això no serà l' amor, pensà, y si ho fós no valdria la pena de viure. Quedà ensopit y apenat. Una música com si fos celestial lo deixondí. Volà vers lo lloch d' ahont sortia. Era' un convent grant, espayós, qu' estava de festa. Com li plagneren totas aquellas ceremonias. Allò, y com l' atreya. No se 'n sabia moure.

Aqui, pensà 'l pardalet mitj cofoy, aqui se m' omplirà aquest vuyt que setno al cor; aqui renaixerà la alegria, la pau, la tranquilhat; però 'l vuyt del cor no se li omplia.

Mes que hi fa, pensava Aquí seré felís D' aqui no 'm moch.

Passaren días. Que content hi estava. S' havia fet grassò, havia posat totas las plomas; feya goig.

Casi cada dia passavan á dotzenas los pardals que tot esterrufantse li deyan: t' estimo; vina ab mi. Y lo pardalet tot gratantse 'l caparró 's preguntava que voldrà dir ab això. ¡Ah, jo no 'l deixo 'l convent!

Però un dia 's presentà un pardalet aixerit, tot somogut, ab las plomas lluhentas, y ab un xarroteig encantador, y li digué com tots: t' estimo; vina ab mi. Y lo pardalet aquesta vegada quedà tot aietat; volgué amagarse, y no va saber; volgué contestar, y no pogué. Insistí 'l pardalet elegant, ho deya tot tant be lo que deya, que 'l pardalet coneguè com per primera vegada se li omplia 'l vuyt que tenia 'n lo cor, y no poguent resistir més als apassionats prechs de son company amorós, li digué: ¡Oh, an' or meul perquè jo 'm crech qu' es amor lo que avuy sento, ¡oh, amor meul que grat m' es tot lo que tu 'm dius. Si, marxem. Aquest lloch lo trobo are petit. Quant me reca, no obstant, l' abandonarho. Però tú m' atraus més que no pás ell.

Y pegant una brançada 's l lensaren per l' espay...

Estimat del meu cor, deya 'l pardalet tot voleyant, acostat més, no t' apartis tant. Cap més amor com lo teu. ¡Oh, quan cert es que l' amor es la vida!...

J. VIDAL Y JUMBERT.

Niu d' amor.

Entre mitj d' un canyar vorat de molsa,
hont á tot hora una cansó molt dolsa
murmura, baix, 'l vent;
hi va llaurant llaurant la fresca sorra,
l' aygua clara que ab calma alli s' escorra
d' un rondinós torrent.